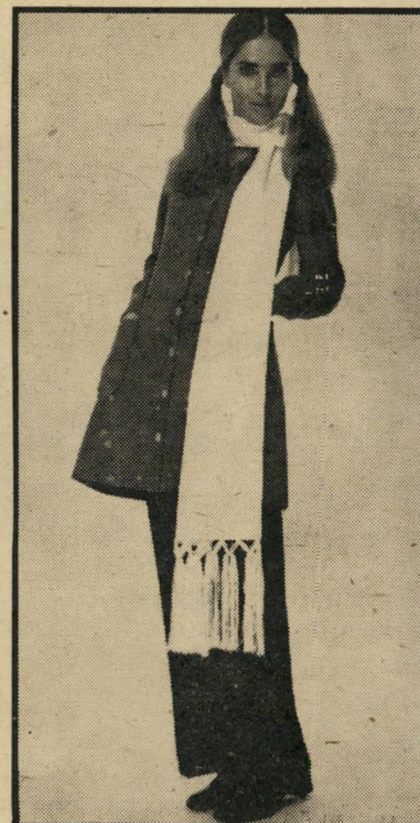

צעיד לך

כ בר הוחלט וסוכם סופית: השנה תהייה שנת הצעיה. נצעד השנה בחליפות מכנסיים מכל המינים ומכל הסוגים, עם טוניקות ארוכות וקצרות, עם חגורות כיסים וכפתורים, מר

צמר, משי, גירסי וקטיפה ברוקד ותחרה. נלבש בגדגוף סרוג ועליו סרפאנים וחצאי יות בחיבור מתכת ועור.
★
נפסע מעדנות בסרבליים, ונענה בחיך ל-

בארץ עדיין לא פשטה אופנת הצעיפים, השולטת כבר עתה באירופה, לבד מבחניות בודדות. בתמונה: שני דגמים מתצוגת האופנה שנערכה בשבוע שעבר על-ידי לילך, החנות החדשה לטריגי אקרילן לבנות הטיפשעשרה, שנפתחה בתל-אביב. מימין שמלת אקרילן בסיגנון הקרדיגן מעל מכנסיים. משמאל שמלת אקרילן עם עיטורי תבליט מיוחדים, בצבעים נוגדים האחד את השני, וצעף בצבע זהה, בדרך כלל.

בעולם למעצבי האופנה, משמש השנה הצעיה כהשראה לביגוד שלם, כגון בגדים בסיגנון האינדיאני, עשויים עור ועטורי גדילי-עור. חליפות פונציו מארגי-הלקים ומשובצים, גם הם עם גדילים, וכדומה. הצעיה איפשר למתכננים להרקיע שחקים בדמיונם, נותן אינסוף אפשרויות לואריאציות בהתאמת הלבוש. בתמונה: חצאית צמר ב-אריגה גסה בסיגנון צעיה מכסיקני. אופנה זו נקלטת במהירות באירופה המערבית ובאמריקה.

כל מי שלא מעודכן: "לא, אינני חוזרת מהמוסקר".

אך את האווירה, את הסיגנון, תיתן אותה פיסת-ארג שתיוק בתנופה מסוגנת על הכתף, הצוואר או הראש, תעטרך אותנו כליל ותשתרך אחרינו באדישות אלגנטית, אגב טאטוא המדרכת — הצעיה. בלי צעיה או לפחות תריסר מטפחות משי צבעוניות ומסחררות — לא תעזור לך כל המלתחה, אפילו אם נרכשה ברומא, פאריז או לונדון. אם אין לך אותה צעיה ארוך ומשתלשל, מצמר, משי, בו, פרווה, והשד יודע מה עוד — מחורר, מרוקם, מודפס, ורצוי עם הרבה גדילים — מוטב שתשארי בבית ותסרגי לך אחד, או שתעלי לעליית-הגג ותנברי בארגו הסבתא, ותדלי ממעמקי את הצעיה שלה, אם לא אכלו העם — הריהו כשר.

או שתחכי לגל הקור הראשון. ואז בודאי נזכה למבול של צעיפים, בחנויות, בינתיים העלה סיור בחנויות ובבוטיקים של תל-אביב רק יכול צנוע של צעיפים — רובם צרים ובאורך בינוני.

נו בעקבות הסבריו של האב לאורך כל הגן, וזכינו לבידור של חיינו. בשבת הי אה נלך שוב פעם. הפעם, כדי לראות את החיות.

ניצב

"עכשיו", הסביר האב בקול צלול, "הוא ירד למטה ולקח את הפיסטוק שהילדה הי זאת זרקה לו, בגלל שהוא אוהב פיסטוק קיס".
גם אני רוצה לזרוק לו פיסטוק, הכי ריזה הילדה.
"אבל אין לנו פיסטוקים", הצחיר האב,

המיפלצות שלי

מה עושה אם עבריה, כשהיא קמה ב-שבת בבוקר, ומגלה שבחוף יום יפה, שי הבעל קם על צד שמאל, והילדים מאיימים לפרק את הבית? כמובן, מה שעושה כל אם עבריה במצב כזה: קמה והולכת עם החיות שלה לגן החיות. כך היא פותרת את כל הבעיות

איזה חיות משונות באות לגן-החיות

כשהוא שולח מבט רב-משמעות לעברנו. דנה שלפה חופן בוסנים המשקיע הצעיה לילדה, שלקחה אותה והתחילה משליכה לעבר שימפנזה.

"אולי תנידי תודה לילדה?" נזף האב. הילדה לא אמרה תודה. "לא יפה" קבע האב, והמשיך: "אוי, את רואה, ועכשיו הקוף אוכל גם את הפיסטוקים שאת זרקת לו."

הקוף התגרד, והאבא הסביר לילדה שי הוא מתגרד. הקוף נהם, והאבא הסביר שהוא נהם. בשלב זה, שכחנו כבר מזמן את השימפנזה, והיינו כולנו עסוקים בלהסי תכל על האבא. רק רוני מפעם לפעם כמעט שלא הצליחה להתאפק לא לצחוק, ואז היא היתה בורחת קצת לצד עד שנרגעה. המשכי

במכה אחת: נפטרת מהבעל, מוצאת תעסוקה לילדים, וזוכה להוציא בעצמה את האף מבין ארבעת הכתלים ולראות קצת אור שמש.

★
מלאנו שקינילון בבנות ובוסנים, וי נסענו לגן-החיות. קנינו כרטיסים בתחנות המוניות במרחק שני רחובות מהגן עצמו. שם אין ריבון העולם רואה מה שעושים. הבידור התחיל ליד הקופים, השימפנזה דילג בקלילות למרומי הכלוב, ואבא עטור-מצלמה הסביר לבתו בת השלוש או ארבע: "נהג, את רואה, הקוף קפץ עכשיו לי מעלה". השימפנזה דילג למטה, אסף מהריצפח את הבוטן שדנה זרקה לו, והתחיל ללעוס.